

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1902-1904 : L
84:1 - 198**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste.

Jag har nyss läst igenom ditt Kapitel. Det var ett sådant där mollankapitel utan någon hufvudsändelse eller ens ett och därför ingenting som man blir gripen af, men det var på samma gång så märkligt på innehåll, att det ej var tråkigt. Det bästa var naturligtvis det där, att han läst dem inte minner och ej Rom, det är mycket lustigt. Det är allt såna förfärligt att han tog emot engelska flottan då den kom från Köpenhamn. Det är mycket förhålligt. Jag tycker näst att du skall ha kapitlet med. Det gör mycket nytta. Jag kan tänka att du nu är alldeles fri att slå stora slag.

Det är litet märkligt att du alltså jämnar dig öfver boken. Jag vet nämligen väl att du nu är inne i den period, då den skriper sig själv. Det värker kanske i hjärnan, men man är dock säker om att icke en skola komma, då man sätter sig till arbetet. Och man har roligt öfver om man inte vill nedgå det. Men man jämnar sig ändå för att inte raka quarsen. Jag tror nog till det där. Jag har inte det minsta modlitande med dig. Du har du det bra. Men det blir synd om dig, då du ej men har denna stora öfvermåttiga böda att sträpa ut.

I Fredags var jag inne i Gäfla ett par timmar och helade på Gerda. Hon låg där allt så litet och gul, men alltså gäll bra. Det var som det skulle vara. Folk äro allt så bekvämliga. Gerda är väl en af de ärbärgigaste och tåttärbärande nte människor som jag känner, men hon var inte rädd för operationer. Hon hade varit borta, som ett maten förenit. Hon tyckte det var skönt att bli klarformad. Detta, att det inte fanns något inre motstånd hos henne, gjorde att hon rannvade och vaknade mycket lätt. Jag tror, att det var oändligt välgörande och att hon ej skall få några dåliga nervor efteråt. Hon var ju alltså så lycklig, som bestagen genast, innan hon kommit att skrämna upp sig.

Mamma har nu flyttat till Tjällsagen och skall bo

Om du hade skrivit mig en långt längre brev, men jag vet & tror jag aldrig
Tack för att du har varit så vänlig. Det var en ädellikt
där ett par veckor. Jag är mycket för tillfälligt och jag tycker
skulpt på vänskapen. Jag vill inte säga att jag tycker att detta
är något bra, men jag skall försöka göra det bästa af alltting.
Jag reser kanske en till Lilla till Lissa, då han blir litet bättre
Jag vore väl litet roligare nåtstann för henne än för mig.

Jag har nu varit i Kungälv på hela min bok. Det finnes en
bit där, som jag inte är nöjd med. Det är Jesus vid kalf ämälsten i
templet. Det är inte föredig, det skulle ha varit på den en vecka
till, så hade den blivit bli så fin, men jag förstod i detta förväg
efteråt. Det var en gång ännu nöjd med Peronilla. Den är så stilla och
harmonisk. Det enda felet är att den på vissa ställen är skriven på
"latin", jag försökte att ta bort det, men det ättar i hvad jag är gör.
Den nieta, som jag skref var "Gjensägare", historien om sid-
dansen, som red finis generalen till Florence med en gjensägare.
Det var något af det allra svåraste jag någonsin gjort. Så du
läser den får du inte alls tänka att den är föredig eller lyckad utan
bara att det är ett försök att göra ännu. Det förefaller mig som om
detta skulle vara ett litterärt uppslag, som kan behandlas på så många
ga sätt och göras så mycket af, så att man af den föredig, som vä-
gar mig på det, bara kan begära att få en stomma, ett utkast. Det
konde kunna ge ännu till verkliga dikter eller dramatiska dik-
ter à la elsterlinck. Det skall bli så roligt se om någon märker
hur betydande ännu är. Jag är glad att det har blifvit jag, som
har fått den från det är det obekanta, fastän jag inte tycker att
jag har fullt utfört det. Jag tror, att det föredig en ädellare form än
novellen.

Så frågar du mig om jag är elig tacka för att du hjälpte mig,
men min tåk, det kan du inte begära eller tro. Men kan vara glad
öfver att en operation är öfverstånden och man erkänner att den
måste ske, men tacka. Tänne skall inte vara den.

Mi ska för resten inte nöra i det där gamla nu. Du får
ta mig någån jag är och blifvit, och det är nog bra, det är
ingen älskare, men en vän i nöd och tröt, en stor trygghet och
mycket glädje för oss två ensamma. Det mest, som du pågår
af att berätta af min ständigt växande arbetaböna.
Din Helena